

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v
právní věci

žalobce: **A.A. Z. A.**
státní příslušnost Libyjská republika
zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
se sídlem Stodolní 7, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

za účasti
osoby zúčastněné
na řízení: **T. M.**

Shodu s prvopisem potvrzuje

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 12. 4. 2021 č. j. CPR-2730-2/ČJ-2021-930310-V230,
o správním vyhoštění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Rozhodnutím Ředitelství cizinecké policie ze dne 12. 4. 2021, č. j. CPR-2730-2/ČJ-2021-930310-V230, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 22. 11. 2020 č. j. KRPT-164582-30/ČJ-2020-070026, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku.
2. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17. 6. 2021, č. j. 18 A 6/2021-34, zamítl žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného.
3. Ke kasační stížnosti žalobce byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 6. 2021 zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2022, č. j. 6 Azs 207/2021-20. Kasační soud ve svém zrušujícím rozsudku zavázal krajský soud mj. k přezkoumatelnému a kritériím vymezeným v § 174a zákona o pobytu cizinců odpovídajícímu posouzení intenzity zásahu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

II. Podstatný obsah správního a soudního spisu a dosavadní průběh řízení

4. Z hlediska skutkových zjištění, která mají vztah k žalobou napadenému rozhodnutí v této fázi řízení, vzal krajský soud za prokázáno následující:
  - žalobce do České republiky přicestoval dne 18. 6. 2019 jako doprovod svého otce, lázeňského pacienta, s platným cestovním dokladem a na základě turistického víza s platností od 10. 6. 2019 do 22. 9. 2019. Na území České republiky pobýval i po vypršení platnosti turistického víza, a to bez platného pobytového titulu;
  - dne 24. 10. 2019 bylo žalobci uděleno správní vyhoštění (dále pro zjednodušení „první rozhodnutí o správním vyhoštění“), proti němuž se odvolal; z území České republiky nevycestoval;

- dne 12. 1. 2020 podal žalobce žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka Evropské unie (dále pro zjednodušení jen „žádost o přechodný pobyt“), za kterého považuje ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců osobu zúčastněnou na řízení;
- žalobci bylo v návaznosti na jeho žádost o přechodný pobyt z 12. 1. 2020 do cestovního pasu uděleno vízum platné do 11. 4. 2020, jež však bylo obratem zrušeno podle § 87y zákona o pobytu cizinců ke dni 24. 1. 2020 v důsledku předchozího uděleného správního vyhoštění (jež nabylo právní moci dne 24. 1. 2020);
- dne 12. 8. 2020 se žalobce dostavil na odbor azylové a migrační politiky k pohovoru ve věci své žádosti o přechodný pobyt a správní orgán prvního stupně téhož dne zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce;
- při pohovoru dne 12. 8. 2020 se žalobce blíže vyjádřil ke svému partnerskému svazku. Vztah s T. M. považuje za partnerský od 15. 10. 2019. Od 16. 12. 2019 společně sdílejí domácnost a tráví volný čas. Náklady na bydlení hradí přítelkyně, žalobce nese náklady na stravu z finančních prostředků, které mu zasílá otec z Libye. Navštěvují babičku partnerky a žalobcova libyjského přítele. Českému jazyku žalobce rozumí málo, toliko základní fráze. Dále žalobce sdělil, že v jeho vlasti probíhá v současné době občanská válka, on sám však pronásledován není. Na území České republiky žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby nemá. V Libyi žijí jeho rodiče, pět bratrů a čtyři sestry s rodinami. Má se kam vrátit. Chtěl by v České republice získat povolení k pobytu, aby zde mohl žít se svou přítelkyní, plánují společnou budoucnost, zvažuje otevření arabské restaurace;
- T. M. při výsledku v postavení účastníka správního řízení dne 12. 8. 2020 vypověděla, že žalobce považuje za svého přítele, znají se od doby, kdy přicestoval do lázní se svým otcem, kde osoba zúčastněná na řízení pracuje. Vzájemný vztah považují za partnerský od 15. 10. 2019, s žalobcem chodí na procházky, sportují, strávili víkend v Praze. Společně bydlí od 16. 12. 2019. Osoba zúčastněná na řízení hradí náklady za byt, žalobce stravu. Společně navštěvují její babičku a žalobcova kamaráda. Věděla, že ve věci žalobce bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Od prosince 2019 se informovala o možných způsobech legalizace pobytu žalobce na území České republiky;
- provedenou lustrací v evidencích Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 24. 1. 2020 do 5. 8. 2020 a dále též od 21. 2. 2020 do 21. 2. 2021. V době vydání napadeného rozhodnutí nedisponoval žádným pobytovým oprávněním ani nárokem na fikci pobytu na území ČR;
- součástí správního spisu je závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 8. 2020 konstatující, že vycestování cizince do Libye je možné;
- rozhodnutím Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 22. 11. 2020, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění (dále pro zjednodušení též „druhé rozhodnutí o správním vyhoštění“), proti němuž se odvolal. O tomto odvolání, jak již bylo shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím dne 12. 4. 2021;
- ve správní žalobě žalobce brojil zejména proti nepřiměřenému zásahu napadeného rozhodnutí do jeho práva na soukromý a rodinný život s ohledem na svůj vztah s partnerkou T. M., občankou České republiky, s níž sdílí společnou domácnost. Správní orgány podle žalobce neaplikovaly správně § 174a zákona o pobytu cizinců, v důsledku čehož učinili své rozhodnutí nezákonnými a nepřezkoumatelnými.

Žalobce se domáhal, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení;

- žalovaný navrhoval v písemném vyjádření k žalobě její zamítnutí jako nedůvodné;
- u jednání Krajského soudu v Ostravě dne 17. 6. 2021 žalobce vypověděl, že s partnerkou T. M. uzavřel tzv. islámský sňatek za přítomnosti duchovního. Takovýto sňatek však nemá právní závaznost. V případě legalizace svého pobytu hodlá s osobou zúčastněnou na řízení uzavřít sňatek a založit rodinu;
- osoba zúčastněná na řízení vypověděla dne 17. 6. 2021 u jednání krajského stran okolností navázání partnerského vztahu s žalobcem, společného soužití a hrazení nákladů na živobytí shodně jako před správním orgánem prvého stupně dne 12. 8. 2020. Upřesnila, že se s žalobcem chtějí vzít a založit rodinu. Dodala, že by nemohla žít v Libyi, neboť tam je válka a v České republice je vázána péčí o babičku;
- výše specifikovaným rozsudkem ze dne 17. 6. 2021 krajský soud žalobu zamítl. Na rozdíl od žalovaného nepovažoval navázání partnerského vztahu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení za účelové, neshledal nicméně, že by napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nepřiměřeně zasahovalo do jeho práva na rodinný a soukromý život;
- Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudek krajského soudu zrušil, jak již bylo konstatováno výše.

II. Posouzení věci krajským soudem

5. V právě probíhajícím řízení je krajský soud ve smyslu § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), vázán právním názorem Nejvyššího soudu, jenž mu uložil, aby přezkoumatelným způsobem posoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu kritérií stanovených § 174a zákona o pobytu cizinců.
6. Krajský soud při novém přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s.
7. Krajský soud v návaznosti na citované závěry Nejvyššího správního soudu **opětovně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.**
8. Stěžejní v právě souzené věci je aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců, ve smyslu něhož *při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
9. Rozhodnutí o správním vyhoštění tedy musí sledovat zásadu proporcionality, tedy požadavek, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech

jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je.

10. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 32, vymezil kritéria, na jejichž základě je potřeba přiměřenost posuzovat, přičemž odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ů. proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, R. da S. a H. proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, N. proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70).
11. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45; obdobně srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).
12. V souzené věci je ve světle výše uvedeného podstatné proporcionálně poměřit veřejný zájem na vyhoštění žalobce na straně jedné a osobní zájem žalobce na setrvání na území České republiky a udržování zde založeného vztahu na straně druhé, to vše na základě zjištěných skutkových okolností prezentovaných v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jež nebyla v žalobě nikterak sporována.
13. Soud se i v nyní probíhajícím řízení shoduje s žalovaným, že veřejný převážil nad zájmem žalobce.
14. Posléze specifikované okolnosti vážící se přímo k osobě žalobce vylučují závěr o nemožnosti návratu žalobce do země původu.
15. Jedná se o osobu v produktivním věku bez zdravotních obtíží. V domovském státě má veškerou širokou rodinu, s níž je v kontaktu, pročez otec jej dlouhodobě finančně podporuje při jeho pobytu na území České republiky. V domovském státě žalobci nehrozí žádné pronásledování, jak sám uvedl a jak se podává ze zprávy 26. 8. 2020. Délka pobytu žalobce na území České republiky není nikterak podstatná (od 18. 6. 2019 žalobce pobýval na území České republiky do prvního rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 10. 2019 cca 4 měsíce, resp. cca 7 měsíců do nabytí právní moci prvního rozhodnutí o správním vyhoštění; do podání žádosti o přechodný pobyt zde pobývá bezmála 7 měsíců; k datu vydání druhého rozhodnutí o správním vyhoštění dne 22. 11. 2020 činí délka pobytu žalobce cca 17 měsíců a do nabytí jeho právní moci cca 22 měsíců). Žalobce neovládá, vyjma několika základních frází, český jazyk.

16. Žalobce přicestoval do České republiky dne 18. 6. 2019 na základě turistického víza s platností do 22. 9. 2019. Po tomto datu nedisponoval žádným pobytovým oprávněním. Vízum udělené žalobci v lednu 2020 v návaznosti na jeho žádost přechodný pobyt bylo obratem po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění ke dni 24. 1. 2020 zrušeno.
17. Co se pak týče dalších vazeb žalobce na území České republiky „nerodinného charakteru“, i tyto vzal krajský soud v úvahu a shledal, že žalobce není (nemůže být) ekonomicky aktivní, má toliko blíže nespecifikovaný úmysl otevřít si restauraci. Žije z finančních příspěvků zasílaných mu otcem, nevlastní zde žádnou nemovitost. Jeho integrace do české společnosti nedosáhla vysoké úrovně, nemá zde sociální či kulturní vazby (za tyto nelze považovat občasné návštěvy libyjského kamaráda či babičky jeho partnerky).
18. Z hlediska výše představených kritérií tak zůstává významným toliko poměření veřejného zájmu se zájmem žalobce na vztahu s jeho partnerkou.
19. Žalobce se s T.M. seznámil ihned po příjezdu žalobce do České republiky, navázali partnerský vztah dne 15. 10. 2019 a k 16. 12. 2019 započalo vzájemné soužití v pronajatém bytě. Společně s partnerkou nesou náklady na bydlení a stravu, tráví volný čas. Napadeným rozhodnutím tedy k zásahu do rodinného života žalobce a osoby zúčastněné na řízení nepochybně dojde. Nicméně jakkoliv má tento zájem vysokou hodnotou, musí být posouzena intenzita možného zásahu v kontextu všech okolností případu. Rozhodnutí o správním vyhoštění totiž vždy znamená zásah do rodinného a soukromého cizince, neznamená však, že by tato hodnota nemohla být převážena jinými zájmy.
20. Již výše bylo opakovaně zmíněno, že po vypršení platnosti turistického víza (platnost od 10. 6. 2019 do 22. 9. 2019) žalobci nesvědčil žádný pobytový titul na území České republiky, proto s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce v České republice pobýval nelegálně, přičemž tak opakovaně porušoval právní předpis. Z území České republiky žalobce nevycestoval i přes skutečnost, že měl tuto povinnost uloženu (správní vyhoštění z 24. 10. 2019, vedeno pod č. j. CPR-44468/ČJ-2019-930310-V241, nabytí právní moci k 24. 1. 2020), o této skutečnosti byl prokazatelně zpraven a ve vycestování mu nebránily závažné okolnosti.
21. V době, již žalobce i osoba zúčastněná na řízení shodně označují za počátek jejich partnerského (k 15. 10. 2019), již žalobce pobýval na území České republiky bez jakéhokoliv pobytového oprávnění a bylo s ním vedeno řízení o správním vyhoštění. O devět dní později je vydáno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění. O těchto okolnostech byli žalobce i osoba zúčastněná na řízení zpraveni (srovnej třetí a čtvrtou stranu protokolu o výsledku osoby zúčastněné na řízení ze dne 12. 8. 2020, jak je žurnalizován ve správním spise).
22. Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval, že „pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.“ V projednávané věci však žádné výjimečné okolnosti tvrzeny ani

shledány nebyly. Nemůže jimi být uzavření tvrzeného islámského sňatku bez jakékoliv právní relevance či blíže nekonkretizovaný budoucí úmysl založit rodinu.

23. Žalobce i jeho družka, oba plnoletí a svéprávní lidé, si museli být od počátku své známosti vědomi možnosti, že žalobce bude nucen pobyt na území České republiky ukončit. To za předpokladu, že jej osoba zúčastněná na řízení nehodlá následovat do státu jeho původu (což ona sama při výslechu před krajským soudem uvedla), trvalost jejich vztahu značně relativizuje. Je pravdou, že žalobkyně má práci v České republice a je zde vázána péčí o svou babičku, nicméně tyto dvě skutečnosti nejsou nepřekonatelnou překážkou pro rodinný život v zemi původu žalobce a nemožnost žalobce do země původu následovat.
24. V tomto kontextu nelze nezmínit, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srovnej rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci G. proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94).
25. Krajský soud též poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52). Otázka zavinění žalobce není v této souvislosti rozhodná, nerozlišuje se, zda žalobce dané protiprávní jednání učinil úmyslně či z nedbalosti, jde o odpovědnost objektivní. Řízení o správním vyhoštění má odlišnou povahu, než řízení přestupkové, a tudíž by ani nebylo namístě činit v jeho rámci úvahy o individuální či generální prevenci.
26. Krajský soud uzavírá, že se správní orgány ve svých rozhodnutích otázkou přiměřenosti dopadů ukládané povinnosti opustit území České republiky z hledisek vyplývajících ze zákona, resp. mezinárodní úmluvy uvedených výše zabývaly. Toliko se neztotožňuje se závěrem o účelovosti vztahu žalobce a T. M., neboť tento nebyl nikterak podložen, což však konečné rozhodnutí krajského soudu nemůže zásadním způsobem ovlivnit. Žalobce v žalobce, ale ani v samotném průběhu správního řízení, neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly založit důvodné pochybnosti o tom, že rozhodnutí o jeho správním vyhoštění není přiměřené (§ 174a zákona o pobytu cizinců) či možné (§ 119a odst. 2 téhož zákona). Soud se zároveň ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že dopady předmětného rozhodnutí nejsou nepřiměřené.
27. Krajský soud neshledal, že by v případě žalobce existovaly natolik výjimečné okolnosti, že by jeho přítomnost na území České republiky bylo možné považovat za naprosto nezbytnou. Krajský soud je si samozřejmě vědom možných důsledků správního vyhoštění a má pochopení pro to, že je stěžovatel vnímá intenzivně s ohledem na jím zmiňovaný partnerský svazek. Z hlediska ostatních kritérií vypořádávaných výše v kontextu žalobcova případu ovšem toto kritérium nepřeváží.
28. V posuzované věci nelze dojít k závěru, že by byl na území České republiky natolik fixován a integrován, resp. že by zde udržoval natolik silné ekonomické, sociální či rodinné

vazby, že by jeho vyhoštění představovalo vzhledem k jeho soukromému a rodinnému životu nepřiměřený zásah. Žalobce opakovaně porušil zákony České republiky, a proto jej nelze považovat za osobu, která se chce včlenit a vkořenit do společnosti, ve které žije. Stěžovatel započal svůj rodinný život na území České republiky za situace, kdy si on i jeho partnerka museli být vědomi nejistého vývoje jejich soukromého života s ohledem na již probíhající řízení o správním vyhoštění. I přesto se rozhodli tuto skutečnost ignorovat a dobrovolně se vystavili nebezpečí postihu ve formě uloženého správního vyhoštění. Žalobce musel předpokládat, že dříve nebo později bude nucen vycestovat.

29. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).
31. Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení soud o nákladech řízení rozhodl dle § 60 odst. 5. s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 23. května 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.

samosoudce